

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska broj 6

15. P- 709/2018.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Ivi Bakaliću, uz sudjelovanje Darinke Nejašmić kao zapisničara, u pravnoj stvari tužitelja TECHCOM GmbH, Munchen, SR Njemačka, OIB: 23444430505, zastupan po punomoćnicima iz odvjetničkog društva Kallay i partneri d.o.o., protiv tuženika ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju, Kaštel Sućurac, OIB: 34606600284, zastupan po punomoćnicima iz odvjetničkog društva Krka i Krka d.o.o. Split, radi naknade štete, nakon provedene glavne i javne rasprave u nazočnosti punomoćnice tužitelja Mare Terihaj Macura, odvjetnice u OD Kallay i partneri i zamjenika punomoćnika tuženika Jurice Tomića, odvjetnika u Splitu, na ročištu za objavu presude održanom dana 18. ožujka 2022.g.

p r e s u d i o j e

I. Prihvaća se precizirani tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Nalaže se tuženiku, i to trgovačkom društvu ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju sa sjedištem u Kaštel Sućurcu, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, isplatiti tužitelju, i to trgovačkom društvu TECHCOM GmbH sa sjedištem u Republici Njemačkoj, 82152 Planegg, Semmelweisstrasse 8, (ranije: D-80809 München, Leonrodstrasse 58), OIB: 23444430505, broj iz registra: HRB 100446, na ime naknade izmakle koristi iznos od 51.128,82 EUR (slovima: pedeset jednu tisuću stotinu dvadeset osam eura i osamdeset dva centa) zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, a koje kamate teku kako slijedi, i to:

- na iznos od 913,97 EUR od dana 01.01.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.02.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.03.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.04.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.05.2016. godine do isplate;

- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.06.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.07.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.08.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.09.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.10.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.11.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.12.2016. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.01.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.02.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.03.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.04.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.05.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.06.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.07.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.08.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.09.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.10.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.11.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.12.2017. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.01.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.02.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.03.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.04.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.05.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.06.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.666,66 EUR od dana 01.07.2018. godine do isplate;
- na iznos od 215,05 EUR od dana 01.08.2018. godine do isplate;

i to sve u roku od 15 (slovima: petnaest) dana.“

II. Odbija se precizirani tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Nalaže se tuženiku, i to trgovačkom društvu ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju sa sjedištem u Kaštel Sućurcu, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, isplatiti tužitelju, i to trgovačkom društvu TECHCOM GmbH sa sjedištem u Republici Njemačkoj, 82152 Planegg, Semmelweisstrasse 8, (ranije: D-80809 München, Leonrodstrasse 58), OIB: 23444430505, broj iz registra: HRB 100446, na ime naknade obične štete iznos od 5.758,05 EUR (slovima: pet tisuća sedamsto pedeset osam eura i pet lipa) zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, a koje kamate teku kako slijedi, i to:

- na iznos od 250,00 EUR od dana 20.05.2017. godine do isplate;
- na iznos od 375,00 EUR od dana 21.07.2017. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 07.10.2017. godine do isplate;
- na iznos od 250,00 EUR od dana 07.10.2017. godine do isplate;

- na iznos od 250,00 EUR od dana 07.10.2017. godine do isplate;
- na iznos od 625,00 EUR od dana 20.10.2017. godine do isplate;
- na iznos od 500,00 EUR od dana 05.12.2017. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 05.12.2017. godine do isplate;
- na iznos od 53,55 EUR od dana 05.12.2017. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 24.01.2018. godine do isplate;
- na iznos od 250,00 EUR od dana 13.04.2018. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 13.04.2018. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 18.07.2018. godine do isplate;
- na iznos od 187,50 EUR od dana 12.07.2018. godine do isplate;
- na iznos od 250,00 EUR od dana 12.07.2018. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 12.07.2018. godine do isplate;
- na iznos od 125,00 EUR od dana 20.09.2018. godine do isplate;
- na iznos od 250,00 EUR od dana 14.08.2018. godine do isplate;
- na iznos od 42,00 EUR od dana 25.09.2018. godine do isplate;
- na iznos od 1.600,00 EUR od dana 16.11.2018. godine do isplate;

i to sve u roku od 15 (slovima: petnaest) dana.“

III. Nalaže se tuženiku u roku od 15 (slovima: petnaest) dana naknadi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 23.796,47 kn, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, dok se tužitelj odbija za više zatraženi trošak od 15.663,63 kn.

Obrazloženje:

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom dana 11.07.2014. godine sklopio ugovor o posudbi i korištenju na određeno vrijeme od dvije godine, a kojim je ugovoreno da tužitelj predaje na posudbu tuženiku uređaj za torketiranje – miješanje vatrostalnih materijala, kod. br. 84743900, za naknadu od 40.000,00 EUR, a tuženik se kao posudovnik obvezuje s uređajem postupati s pažnjom dobrog gospodarstvenika i sukladno uobičajenom načinu uporabe.

Nakon sklapanja ugovora o posudbi, rješenjem ovog suda broj St-45/2015. od 18. studenog 2015. otvoren je stečajni postupak nad tuženikom povodom kojeg stečajnog postupka je tužitelj dopisom od 14. prosinca 2015. izvijestio tuženika da raskida ugovor o posudbi i korištenju uređaja za torketiranje odnosno da isti ugovor smatra raskinutim te je povodom raskida zatražio povrat navedenog uređaja. Tužitelj posebno naglašava da u trenutku otvaranja stečaja tuženik već više od godinu dana nije vršio nikakvu djelatnost odnosno nije bilo proizvodnje u pogonima tuženika zbog čega nije bilo nikakvog razloga razmatrati daljnju mogućnost nastavaka ugovora. Tužitelj također ističe da je stečajni upravitelj dana 21. prosinca 2015. dozvolio ulazak u prostorije stečajnog dužnika gdje se nalazio uređaj za torketiranje radi pripreme istog za demontažu i vraćanje tužiteljima koje radove je obavilo društvo DALSTROJ d.o.o. Split.

Tužitelj potom ukazuje kako je dana 16. ožujka 2017. zatražio od stečajnog upravitelja predaju navedenog uređaja, ali u tome nije uspio pa je to pokušao ostvariti i putem odbora vjerovnika od kojeg nije dobio nikakvo očitovanje zbog čega je pred ovim sudom pokrenuo parnični postupak pod brojem P-656/2017. Nakon podnošenja tužbe u navedenom predmetu stranke su nastavile pregovarati te je dana 5. srpnja 2018. udovoljeno tužbenom zahtjevu na način da je uređaj predan tužitelju i to isključivo o trošku tužitelja nakon čega je povučena tužba u predmetu P-656/2017. U svezi navedenog tužitelj tvrdi da je tuženik svojim nezakonitim postupanjem onemogućio tužitelja u korištenju navedenog uređaja u razdoblju od dvije i pol godine što je na strani tužitelja prouzročilo štetu koja se sastoji u umanjenju tužiteljeve imovine (obična šteta) te u sprječavanju njezina povećanja (izmakla korist).

Štetnu radnju, protupravnost i uzročno posljedičnu vezu tužitelj je obrazložio na način da je nakon raskida ugovora od 14.12.2015. od tuženika zatražen povrat uređaja, ali da ga je ovaj nezakonito zadržao u svom posjedu sve do srpnja 2018. iako je znao da mu ne pripada pravo na posjed uređaja.

Obrazlažući nastalu štetu u vidu obične štete tužitelj je u tužbi naglasio kako je bio prisiljen angažirati stručnu pomoć i to radi pružanja odvjetničkih usluga koje su se sastojale u poduzimanju različitih radnji u zastupanju tužitelja, koje radnje je tužitelj pojedinačno nabrojio u tužbi. Navedene troškove tužitelj obrazlaže da su nastali kao posljedica tuženikovog postupanja, odnosno odbijanja predaje uređaja, a tužitelj je navedenu štetu specificirao u iznosu od 4.158,05 EUR-a.

Dodatno, u sklopu nastale obične štete tužitelj je ukazao kako tuženik nije samostalno ispunio obvezu vraćanja uređaja za torketiranje, već je to napravio tužitelj o svom trošku te za usluge prijevoza platio iznos od 1.600,0 EUR-a temeljem računa izdanog od obrta TEN-PROM, obrt za prijevoz i trgovinu u vlasništvu Marija Tenžere.

Sukladno prethodnim navodima tužitelj podnesenom tužbom potražuje pretrpljenu imovinsku štetu u iznosu od 5.758,05 EUR-a.

U odnosu na naknadu štete u vidu izmakle koristi tužitelj je naglasio da je u razdoblju od dvije i pol godine u kojem je tuženik neosnovano zadržao u svom posjedu uređaj za torketiranje, navedeni uređaj mogao dati u najam i ostvariti korist od najmanje 50.000,00 EUR-a. Kao dokaz moguće visine naknade za najam uređaja koja se mogla ostvariti tužitelj je priložio dopise različitih društava koja su bila spremne preuzeti navedeni uređaj u najam. Tužitelj je na okolnost izgubljene koristi predložio provesti vještačenje po vještacima odgovarajuće struke.

2. Tuženik u svom odgovoru na tužbu, osporava tužbu i tužbeni zahtjevu cijelosti i tvrdi da tužitelj nije dokazao niti nastanak štete, a niti uzročno posljedičnu vezu između radnje tuženika i navodno nastale štete.

Tuženik osporava da bi navedeni ugovor o posudbi bio raskinut zbog prestanka obavljanja djelatnosti tvrdeći da obavljanje djelatnosti nije bilo ni u trenutku kada je ugovor o posudbi i korištenju uređaja za torketiranje sklopljen već da je tužitelj navedeni ugovor raskinuo isključivo zbog otvaranja stečajnog postupka. Zbog navedenog tuženik tvrdi kako uopće nije bilo osnove za raskid ugovora o posudbi pa samim time ni razloga za predaju u posjed navedenog uređaja.

Tuženik ukazuje kako je tužitelj propustio navesti stvarni razlog zbog kojeg uređaj nije preuzet jer se isti nalazio u skladištu koje je bilo zatvoreno vratima koja su se otvarala na električni pogon, a da je tuženiku uslijed otvaranja stečaja isključena električna energija te da je upravo to bio razlog zbog čega se nije moglo pristupiti skladištu radi preuzimanja uređaja. S tim u svezi se ukazuje kako je električna energija isključena zbog nedostatka novčanih sredstava kojih nije bilo uslijed prestanka poslovanja, a da je za poslovanje bila zadužena tadašnja uprava odnosno tadašnji vlasnik te da zbog toga tužitelj može samo sebe kriviti za navodnu štetu koja mu je nastala.

U odnosu za nastalu imovinsku štetu koju je tužitelj obrazložio kao trošak angažiranja odvjetničkog društva radi poduzimanja stručnih radnji u zastupanju tužitelja, tuženik je naglasio kako se iz dostavljenih računa ne može zaključiti da bi se izvršene radnje uopće odnosile na navedene usluge jer se u specifikaciji računa uvijek navodio broj stečajnog spisa pa tuženik zaključuje kako se radilo o radnjama koje su od strane odvjetničkog društva poduzimane u stečajnom postupku St-45/2015, a ne u svezi predaje uređaja za torketiranje.

U odnosu na potraživanje tužitelja za trošak prijevoza uređaja od Kaštel Sućurca do SR Njemačke u iznosu od 1.600,00 EUR-a tuženik je ukazao da ugovorom o posudbi i korištenju uređaja nije bila definirana obveza tuženika da o svom trošku transportira uređaj tužitelju, već da je u članku 14. samo propisano da tužitelj može odnijeti stvar po isteku ugovora.

Konačno, tuženik je osporio i pravo tužitelja da zatraži isplatu u stranoj valuti.

3. Tužitelj je svojim podneskom od 22. ožujka 2019. osporio sve navode tuženika kao neosnovane, osobito tvrdnju da tužitelj nije preuzeo uređaj isključivo zbog razloga isključene električne energije. Tužitelj s tim u svezi ističe da je pri preuzimanju uređaja osigurao dovod električne energije kao i tehničku podršku, a da je tuženik dopustio preuzimanje uređaja tek nakon što je tužitelj ustao s tužbom tijekom kojeg postupka je tužitelj sam osigurao dovod električne energije.

U odnosu na potraživanje za izvršene odvjetničke usluge tužitelj je naglasio kako je uz svaki račun postojala specifikacija iz koje je lako zaključiti kada je poduzeta pojedina radnja, u čemu se je ona sastojala, tko ju je poduzeo i koliki iznos je za pojedinu radnju naplaćen, a da je broj stečajnog spisa naznačen za potrebe evidencije tužitelja glede izdanog računa jer se radilo o postupcima i radnjama koje su proizašle vezano uz stečajni postupak nad tuženikom.

U odnosu na nužnost obavljenog transporta uređaja sve do SR Njemačke, tužitelj se poziva na članak 13. i 14. ugovora kojim je propisana obveza vraćanja uređaja, a u odnosu na troškove vraćanja posuđene stvari da vrijedi pravilo prema kojem posudovnik (ovdje tuženik) mora odnijeti stvar posuditelju (ovdje tužitelju) te da sukladno čl. 163. ZOO. te troškove snosi posudovnik.

U odnosu na potraživanje iskazano u EUR tužitelj je naglasio da je mjesto ispunjenja novčane obveze ujedno i sjedište tužitelja u SR Njemačkoj gdje je službena valuta EUR zbog čega je tužbeni zahtjev valjano postavljen.

4. U dokazne svrhe sud je pregledao ugovor o posudbi i korištenju (list 11-13 spisa), rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad tuženikom, (list 14-20 spisa), dopis tužitelja od 14.12.2015. u svezi otkaza ugovora o posudbi (list 21 spisa), dozvola tuženika od 21.12.2015. za ulazak u prostorije dužnika, ovdje tuženika (list 23 spisa), korespondencija u svezi preuzimanja uređaja (list 24-89 spisa), tužba u predmetu P-656/2017 (list 90-93 spisa), računi za odvjetničke troškove s dokazima o plaćanju (list 94-120 spisa), račun za prijevoz uređaja (list 121 spisa), dopisi u svezi mogućeg najma uređaja (list 123-131 spisa), pregledani su popisi pojedinih radnji zastupanja (list 148-238 spisa), proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Joške Rogošić i Mladena Bekavca te vještaka Nevena Kralja, proveden je dokaz vještačenjem po vještaku financijske struke (list 331-340 s prilogima do 425 spisa).

Pregledom ugovora o posudbi i korištenju sklopljenog 11. srpnja 2014. ukazuje se da je predmet posudbe bio uređaj za torketiranje-miješanje vatrostalnih materijala dok je u članku 5. propisano da naknada za posuđene stvari iznosi 40.000,00 EUR-a, li da se zakupnina neće plaćati ukoliko se koriste vatrostalni materijali isporučeni od tužitelja ili njegovih partnera. Člankom 14. ugovora je propisano da posuditelj stvar može odnijeti po isteku ugovora bez obzira na koji način je ugovor prestao.

Pregledom rješenja ovog suda broj 14. St-45/2015 utvrđuje se da je stečajni postupak nad tuženikom otvoren dana 18. studenog 2015. u 14,00 sati.

Pregledom dopisa tužitelja od 14. prosinca 2015. (list- 21 spisa) utvrđuje se da je tim dopisom tužitelj izvijestio tuženika o raskidu ugovora o posudbi i korištenju naglašavajući da su se uvjeti za raskid stvorili otvaranjem stečajnog postupka nad tuženikom.

Pregledom tuženikove dozvole za ulaz od 21. prosinca 2015. utvrđeno je da tom dozvolom tuženik dopušta ulazak u svoje prostorije radi utvrđivanja načina za demontažu uređaja za miješanje vatrostalnih materijala te demontažu istog.

Nakon navedene posjete u prostorije stečajnog dužnika stranke su nastavile komunicirati s ciljem preuzimanja uređaja, a iz dopisa tužitelja od 16. ožujka 2017. (list 24 spisa) razvidno je kako je uređaj za torketiranje demontiran i pripremljen za transport te je navedenim dopisom pozvan stečajni upravitelj na predaju uređaja. Iz ostale korespondencije je razvidno da se nastojanja tužitelja za preuzimanjem stroja ponavljaju sve do sredine 2018.

U međuvremenu, tužitelj je pred ovim sudom u listopadu 2017. pokrenuo parnični postupak broj P-656/2017. s tužbenim zahtjevom na predaju uređaja. Tijekom trajanja te parnice je zaista i došlo do predaje uređaja i to upravo u srpnju 2018.

Tužitelj je uz tužbu dostavio i pojedine račune za odvjetničke usluge i za koje račune tužitelj tvrdi da su nastali kao posljedica zakašnjele predaje uređaja za torketiranje od strane tuženika. Nakon što je tuženik u odgovoru na tužbu osporio da bi se pojedini računi za odvjetnička zastupanja odnosili na aktivnosti u svezi primopredaje uređaja za torketiranje, tužitelj je u sudski spis dostavio popise

pojedinih radnji zastupanja po svakom od ispostavljenih računa s opisom poduzetih radnji.

Također, tužitelj je predao i račun društva TEM-PROM, obrta za prijevoz vlasnika Maria Tenžere (list 121. spisa) u kojem računu je iskazan trošak transporta uređaja od Kaštel Sućurca do SR Njemačke.

Tužitelj je također na okolnost osnovanosti dijela tužbenog zahtjeva dostavio i dopise trećih trgovačkih društava koji su se tužitelju očitovali u svezi mogućeg najma uređaja za iznos mjesečne zakupnine od 2.000,00 EUR-a.

Tijekom postupka saslušana je svjedokinja Joška Rogošić koja je u svom iskazu naglasila da je proizvodnja kod tuženika trajala do rujna 2014., a da je nakon zahtjeva tužitelja za predaju uređaja, s pozicije financijskog direktora do otvaranja stečaja, a potom zaposlenika tuženika nakon otvaranja stečaja, utvrdila da predmetni uređaj nije bio zaveden u poslovnim knjigama tuženika zbog čega je predložila stečajnom upravitelju da se predmetni stroj fizički preda tužitelju uz napomenu da je u tom trenutku to bilo moguće napraviti. Potom je naglasila da je sredinom 2016. izvršena demontaža uređaja te su dijelovi uređenja stavljeni na palete i pripremljeni za transport, a da je tužitelj potom od stečajnog upravitelja zatražio suglasnost za ulazak u krug tvornice i preuzimanje demontiranog uređaja. Međutim, da iz nekog razloga stečajni upravitelj tu mogućnost nije dao, već je to napravio tek u srpnju 2018. Posebno je naglasila kako je tuženik bio pripojen na električnu energiju do studenog 2016., a da je tužitelj nakon suglasnosti stečajnog upravitelja za predaju uređaja sredinom 2018. osigurao napajanje električnom energijom putem agregata radi pokretanja metalnih rolo vrata kao preduvjet preuzimanja uređaja.

Svjedokinja je posebno naglasila da je nakon rada kod tuženika prešla u radni odnos u društvo TECHCOM d.o.o. čiji je poslovni prostor bio smještan unutar poslovnog kruga tuženika te da je time bila upoznata sa svim aktivnostima oko primopredaje stroja.

Svjedok Mladen Bekovac je u svom iskazu u bitnom naglasio da je nakon otvaranja stečaja stečajni upravitelj komunicirao s odborom vjerovnika u svezi spornih pitanja vlasništva nad navedenim uređajem, a nakon utvrđenja da je isti vlasništvo tužitelja, da je stečajni upravitelj dopustio demontažu uređaja, dok je za odvoz uređaja po njegovoj prosudbi trebala suglasnost stečajnog upravitelja. I ovaj svjedok je iskazivao o tehničkim problemima za preuzimanje stroja uzrokovanih prekidom električne energije zbog čega se vrata valjaonice u kojoj je bio smješten uređaj više nisu mogla mehanički podignuti, već da je to naknadno riješio tužitelj uz pomoć agregata.

Tijekom postupka bilo je određeno provesti vještačenje po vještaku strojarske struke radi izračuna najamnine koja se mogla ostvariti za korištenje uređaja za torketiranje, a vještak je u svom iskazu naglasio da u Republici Hrvatskoj više nema industrije u proizvodnji nemetala kao niti u državama u okruženju. Vještak je posebno napomenuo da je imenovan sudskim vještakom na području Republike Hrvatske te da se s tim ovlaštenjem nije mogao obraćati trgovačkim društvima izvan

RH radi pribavljanja traženog podatka, a dodatno je iskazao sumnju da bi mu se takav podatak i dostavio jer se radi o poslovnim tajnama.

Nakon što je propao pokušaj vještačenja po vještaku strojarske struke, sud je mogući iznos mjesečne naknade za korištenje uređaja za torketiranje utvrdio putem vještaka financijske struke koji je u svom nalazu i mišljenju iskazao stav kako od tužitelja nije dobio račune za najam stroja jer se je radilo o besplatnom korištenju uz uvjet da tuženik koristi vatrostalne materijale tužitelja i koji uvjet da je bio ispunjen sve do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Zbog toga je vještak prema podacima iz ugovora o posudbi utvrdio da bi za slučaj plaćanja zakupnine u ugovornom razdoblju od 2 godine ista iznosila 40.000,00 EUR-a , odnosno mjesečno 1.666,66 EUR-a.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga.

MJERODAVNO PRAVO

Predmet spora predstavlja zahtjev za naknadu štete koji je vezan uz ugovor o posudbi od 11.7.2014. pa se kao mjerodavno pravo primjenjuje Zakon o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11., dalje: ZOO).

O MERITUMU SPORA

Podnesenom tužbom tužitelj od tuženika traži naknadu štete u vidu obične štete radi angažiranja stručne pomoći povodom preuzimanja uređaja te naknade štete u vidu izmakle koristi koju je tužitelj osnovano mogao ostvariti da mu je predmetni uređaj pravovremeno vraćen. S osnova obične štete tužitelj potražuje ukupni iznos od 5.758,05 EUR-a, dok s osnova izmakle koristi tužitelj potražuje iznos od 51.128,82 EUR-a.

Sva tužbena traženja tužitelja proistekla su iz događanja u svezi ugovora o posudbi i korištenju od 14.7.2014. koji ugovor je reguliran člankom 509. ZOO-a prema kojem posuditelj predaje posudovniku određenu stvar na besplatnu uporabu, a ovaj se obvezuje istu vratiti nakon uporabe. U kontekstu citirane zakonske odredbe besplatnost uporabe uvjetovana je na način da tuženik koristi vatrostalni materijal isporučen od tužitelja ili njegovih partnera dok je u istom članku 5. ugovora iskazana i cijena naknade u iznosu od 40.000,0 EUR-a za ugovoreni rok od 2 godine.

Tužitelj tvrdi da je nakon otvaranja stečaja nad tuženikom nastupio zakonski razlog za raskid ugovora o posudbi što je tužitelj i iskazao u svom dopisu od 14. prosinca 2015. U odnosu na potraživanje obične štete tužitelj je pojasnio da je zbog tuženikovog odbijanja pravovremene predaje uređaja bio prisiljen angažirati stručnu pomoć što je rezultirao točno određenim radnjama odvjetničkog zastupanja koje tužitelj potražuje u ovoj parnici temeljem ispostavljenih računa. Dodatno, s osnova obične štete tužitelj potražuje i trošak prijevoza uređaja po računu Marija Tenžere, vlasnika obrta TEN- PROM u iznosu od 1.600,00 EUR-a na relaciji Kaštel Sućurac do SR Njemačke.

U odnosu na potraživanje s osnova izmakle koristi tužitelj je nakon provedenog financijskog vještačenja zatražio isplatu iznosa izgubljene koristi u vidu mjesečnih zakupnina koje su proizašle iz samog ugovora o posudbi za slučaj da nije bilo besplatnog korištenja, a sve prema rezultatima financijskog vještačenja i to za razdoblje od sredine prosinca 2015. odnosno od trenutka kada je tuženik mogao predati tužitelju uređaj nakon njegove demontaže i pripreme na paletama pa sve do srpnja 2018. kada je uređaj za torketiranje konačno predan tužitelju.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu osporava potraživanje tužitelja u cijelosti, osobito postojanje uvjeta za raskid ugovora o posudbi iskazujući pravni stav da otvaranje stečajnog postupka ne može biti razlog raskida ugovora o posudbi. U odnosu na preuzimanje uređaja za torketiranje tuženik iskazuje kako tužitelj nije preuzeo sporni uređaj isključivo iz razloga jer se isti nalazio u skladištu u koje se nije moglo pristupiti uslijed isključenja električne energije što je bio nužni preduvjet za otvaranje metalnih vrata skladišta.

U odnosu na dio tužbenog zahtjeva s osnova obične štete tuženik je iskazao da iz dostavljenih računa ne proizlazi da bi se izvršene usluge uopće odnosile na aktivnosti u svezi preuzimanja uređaja za torketiranje jer se u svakom računu navodi broj stečajnog, a ne parničnog spisa. U odnosu na trošak prijevoza uređaja do SR Njemačke tuženik je naglasio kako ugovorom o posudbi nije definirana obveza tuženika da o svom trošku transportira uređaj tužitelju uzgred napominjući kako je sjedište tužitelja daleko bliže nego što je to bila krajnja destinacija do koje je uređaj prevezen.

Određujući se prema postavljenom tužbenom zahtjevu i suprotstavljenim očitovanjima stranaka, sud je presudio kao u izreci iz slijedećih razloga.

Da bi se utvrdila nečija odgovornost za štetu potrebno je dokazati kumulativno postojanje općih pretpostavki koji se po ZOO razmatraju kod nastanka štete u kontekstu odgovornosti za naknadu štete, a to su subjekti obveznog odnosa, odgovornost za štetu, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza i protupravnost.

U odnosu na navedene pretpostavke sud je nakon provedenog dokaznog postupka ocijenio da je tužbeni zahtjev osnovan u dijelu zahtjeva s osnova izmakle koristi dok je zahtjev neosnovan s osnova stvarne štete, a navedeni stav sud temelji na slijedećem.

U izreci presude pod točkom I. sud je prihvatio tužbeni zahtjev u onom dijelu u kojem tužitelj potražuje izmaklu korist koju je mogao ostvariti iznajmljivanjem uređaja na tržištu da mu je tuženik pravodobno vratio u posjed navedeni uređaj.

U svezi mogućnosti pravodobne predaje uređaja stranke su imale različiti stav pa tako tužitelj drži da je tuženik već nakon otkaza ugovora i nakon izvršene demontaže mogao i morao vratiti predmetni uređaj tužitelju, dok tuženik ističe kako tužitelj pri tom zaboravlja da se zbog nestanka električne energije nisu mogla otvoriti metalna vrata skladišta čime je postojala fizička prepreka za pristup uređaju i odvoženje istog.

Određujući se prema ovim različitim očitovanjima stranaka sud je nakon provedenog dokaznog postupka ocijenio kako navodi tuženika nisu točni. S tim u svezi ukazuje se kako je ugovor raskinut 14. Prosinca 2015., a tuženik je potom 22. prosinca 2015. dopustio ulazak u svoje poslovne prostorije s ciljem demontaže uređaja za torketiranje, a da je navedene prigode to zaista i napravljeno svjedoče iskazi svjedokinje Joške Rogošić kao i svjedoka Mladena Bekavca.

Svjedokinja Rogošić je posebno naglasila da je bila na poziciji financijskog direktora tuženika do otvaranja stečaja, a potom zaposlenik tuženika te da je utvrdila kako predmetni uređaj nije bio zaveden u poslovnim knjigama tuženika zbog čega je predložila stečajnom upravitelju da se uređaj fizički preda tužitelju. Bitno za tijek ovog postupka je ukazati na dio iskaza u kojem je svjedokinja Rogošić izričito kazala da je u tom trenutku fizička predaja stroja bila moguća, a da tek nestankom električne energije u studenom 2016 zbog požara na sustavu napajanja to više nije bilo moguće bez pomoćnog napajanja. Sadržano identičan iskaz u svezi moguće predaje uređaja dao je i svjedok Mladen Bekavac koji je također iskazao da je demontažu uređaja napravilo društvo DALSTROJ te dijelove uređaja složilo na palete te da se je predmetni uređaj mogao predati tužitelju istog dana kada je i demontiran, ali da je za to trebala suglasnost stečajnog upravitelja. Oboje saslušanih svjedoka su potvrdili da je do primopredaje uređaja končano došlo kada je tužitelj osigurao pomoćno napajanje električne energije putem agregata sredinom 2018. kada je uređaj končano predan tužitelju. Iz naprijed navedenog, a u kontekstu izmakle dobiti sud iskazuje stav da je do zakašnjele predaje uređaja od strane tužitelja prema tuženiku došlo isključivim propustom stečajnog upravitelja jer je neosnovano zadržao uređaj koji se nije nalazio u imovini stečajnog dužnika zbog čega je izlučni zahtjev tužitelja bio osnovan. Također, bitno je naglasiti da je sve do studenog 2016. skladište u kojem se nalazi uređaj bilo opskrbljeno električnom energijom, a to posljedično znači da je otvaranje metalnih vrata skladišta sve do tada bilo moguće pa time i predaja stroja tužitelju.

U odnosu na sami razlog otkaza ugovora, odnosno tvrdnju tuženika da za navedeno nisu postojali razlozi, sud iskazuje kako je sukladno članku 509. ZOO bitna odrednica ugovora o posudbi uporaba posuđene stvari, a izvjesno je kako je proizvodnja kod tuženika trajala do rujna 2014. kako je to iskazala svjedokinja Joška Rogošić, a tuženik nije demantirao. Kada se navedena činjenica stavi u kontekst otvaranja stečaja 18. studenog 2015. kao i dio obrazloženja iz rješenja stečajnog suda u kojem se govori o problemima u svezi pokretanja proizvodnje te dugotrajna blokada računa od 452 dana, razvidno je kako u kontekstu članka 509. ZOO u trenutku otkaza ugovora o posudbi više nije bilo uporabe posuđene stvari kao bitnog obilježja ugovora o posudbi čime je zaista ugovor prestao proizvoditi pravne učinke po prirodi tog ugovora zbog čega je po ocjeni suda izjavljeni otkaz ugovora bio pravilan. Trenutkom otkaza ugovora tuženik je došao u obvezu vratiti posuđeni uređaj za torketiranje s prvim danom nakon raskida ugovora odnosno na dan 15. prosinca 2015., a kako je do predaje ugovora došlo tek u srpnju 2018., sud zaključuje kako je zakašnjela predaja ugovora isključivo rezultat nepostupanja tuženika.

U kontekstu tužbenog zahtjeva s osnova izmakle koristi sud prihvaća rezultate financijskog vještačenja koji je na podlozi sadržaja ugovora o posudbi izračunao mogući mjesečni iznos zakupnine kada to već nije uspio napraviti vještak strojarske struke iz razloga jer na području Republike Hrvatske više nije bilo sličnih proizvodnih

procesa. Sudski vještak za financije je iznos mjesečne zakupnine utvrdio na 1.666,66 EUR-a, a sud nalaz i mišljenje sudskog vještaka drži kao prihvatljivo, osobito iz razloga jer je do tog iznosa vještak došao prema podacima iz samog ugovora o posudbi.

Slijedom prethodnih navoda sud zaključuje da su tužitelj i tuženik bili subjekti obveznog odnosa, da postupanje stečajnog upravitelja i njegova zakašnjela predaja uređaja predstavlja štetnu radnju koja je na strani tužitelja prouzročila štetu, a da svakako između nastanka štete i štetnih radnji postoji uzročna veza. Protupravnost u postupanju stečajnog upravitelja očituje se u činjenici da je nakon raskida ugovora o posudbi bio dužan vratiti predmetni uređaj tužitelju jer isti nije bio zaveden u imovini stečajnog dužnika te je tužiteljev zahtjev za povratom bio sasvim opravdan.

Time su se u postupanju tuženika ostvarila sva kumulativno potrebna obilježja odgovornosti za štetu iz članka 1045. i 1046. ZOO. zbog čega je tužbeni zahtjev tužitelja u tom dijelu prihvaćen u cijelosti.

U izreci presude pod točkom II. sud je odbio tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom obične štete iz razloga kako slijedi.

Tužbeni zahtjev s ovog osnova sastoji se od dva dijela. Jedan dio u iznosu od 4.158,05 EUR-a čine troškovi odvjetničkih usluga koje je tužitelj imao tijekom pokušaja da od tuženika ishodi predaju uređaja za torketiranje uključivo i troškove sastavljanja tužbe u predmetu ovog suda broj P-656/2017, a drugi dio čine troškovi prijevoza uređaja u iznosu od 1.600,00 EUR-a po računu obrtnika Marija Tenžere na relaciji od Kaštel Sućurca do SR Njemačke. Ocjena je ovog suda kako tužitelj neosnovano potražuje iznos obične štete po obje stavke.

U odnosu na troškove odvjetničkog zastupanja koji su proistekli iz činjenice što je tuženik odbijao predati tužitelju uređaj za torketiranje, sud ističe kako je bilo za očekivati da tužitelj razriješi pitanje navedenih troškova u parnici broj P-656/2017 kojom tužbom se je tražila predaja uređaja, bez obzira što je navedena tužba povučena nakon predaje uređaja.

Međutim bez obzira što navedeni troškovi nisu prikazani u tom parničnom postupku, sud prihvaća kao osnovane prigovore tužitelja da opis tužiteljevih računa kojim se zaračunavaju navedeni troškovi (list 94-120 spisa) ne pruža dovoljno osnove da se tužitelju prizna navedeni iznos. Činjenica je da se u opisima svih računa navodi da se iznos računa odnosi na odvjetničku nagradu za radnje u pojedinom mjesecu sukladno specifikaciji, u stečajnom postupku ovog suda broj St-45/2015. Iako je tužitelj naknadno u sudski spis dostavio specifikacije koje bi trebale pratiti navedene račune (list 148-238 spisa) sud ističe kako ne može prihvatiti kao vjerodostojnu naknadno dostavljenu dokumentaciju jer sadržaj opisa računa govori potpuno suprotno, a kako se potraživanje tužitelja u ovom dijelu naknade obične štete temelji upravo na navedenim računima, sud zaključuje kako tužitelj navedeno potraživanje nije dokazao.

U odnosu na potraživanje obične štete u iznosu od 1.600,0 EUR-a za troškove prijevoza po računu obrtnika Marija Tenžere (list 121 spisa) sud ističe kako tužitelj neosnovano potražuje navedeni iznos, dok tuženik u svom odgovoru na tužbu

pravilno ukazuje kako po odredbama ugovora nije dužan snositi troškove transporta uređaja do SR Njemačke, osobito da to ne proizlazi iz članka 14. ugovora na koji se poziva tužitelj.

U svom naknadnom očitovanju od 22. ožujka 2019. tužitelj je iskazao stav kako bi obveza vraćanja uređaja proizlazila ne samo iz članka 13. i 14. Ugovora, već iz članka 163. ZOO-a.

U svezi suprotstavljenih stavova stranaka sud iskazuje kako ugovor o posudbi i korištenju od 11. srpnja 2014. ne sadrži niti jednu izričitu odredbu koja bi propisivala obvezu da je tuženik nakon prestanka ugovora po bilo kojem osnovu dužan vratiti uređaj tužitelju u nekom točno određenom mjestu u SR Njemačkoj, već je člankom 13. stavak 1. propisano da je posudovnik obavezan vratiti uređaj u neoštećenom stanju dok je člankom 14. ugovora propisano da posuditelj stvar može odnijeti po isteku ovog ugovora, ma na koji način ugovor prestao. Ako bi procjenjivali sadržaj samo članka 14. ugovora onda bi se jezičnim tumačenjem moglo zaključiti da je pravo i mogućnost odnošenja stvari propisana u korist tužitelja, ali navedena odredba ne propisuje nikakvu obvezu tuženika.

Isto tako predmetni ugovor ne sadrži izričitu odredbu o mjestu ispunjenja pa sud ukazuje na opće odredbe ZOO-a o prestanku obveza iz glave VII. koji u članku 178. propisuje opća pravila u svezi mjesta ispunjenja. U članku 178. stavak 2. ZOO-a propisano je "kad mjesto ispunjenja nije određeno, a ne može se odrediti ni po cilju posla, naravi obveze ili ostalim okolnostima, obveza se ispunjava u mjestu u kojem je dužnik u vrijeme nastanka obveze imao svoje sjedište, odnosno prebivalište, a u nedostatku prebivališta svoje boravište."

Kada se navedena zakonska odredba primjeni na konkretan slučaj jedino je moguće i ispravno zaključiti da je dužnik ispunjenja obveze u ovoj pravnoj stvari tuženik, da je njegovo sjedište u Kaštel Sućurcu te da je u kontekstu citirane zakonske odredbe upravo Kaštel Sućurac zakonom određen kao mjesto ispunjenja obveze.

Zbog navedenog ne postoji pravo tužitelja da u svezi povrata uređaja za torketiranja naplati od tuženika troškove transporta od Kaštel Sućurca do SR Njemačke te u tom pogledu na strani tuženika nema niti odgovornosti za štetu pa samim tim tuženik navedeni iznos nije dužan platiti tužitelju.

Radi navedenog odlučeno je kao u izreci pod točkom II. jer je ocjena suda da za taj dio tužbenog zahtjeva tužitelj nije dokazao postojanje kumulativnih uvjeta odgovornosti za štetu iz članka 1045. i 1046. ZOO.

O TROŠKOVIMA POSTUPKA

Odluka o troškovima parničnog postupka iz točke III. izreke temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. ZPP. U trenutku podnošenja tužbe vrijednost predmeta spora iznosila je 42.949,40 kn, a nakon što je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev svojim podneskom od 12. listopada 2021. vrijednost predmeta spora je utvrđena na iznos od 427.260,38 kn (1,00 EUR=7,51 kn). U ovoj pravnoj stvari tužitelj je uspio u

sporu za 51.128,82 EUR-a ili 89,988% dok je tuženik uspio u sporu za 10,12 % što daje razliku od 79,76% u korist tužitelja.

Na podlozi tog utvrđenja sud je kao opravdane troškove tužitelja ocijenio pristojbu tužbe 775,00 kn, pristojbu presude 4.622,60 kn, troškove vještačenja 3.500,00 kn te troškove zastupanja po OT za sastav tužbe, sastav obrazloženih podnesaka od 20.3.2019., 30.11.2020. i pristup na ročišta 21.5.2019., 5.9.2019. i 23.3.2021. po 1.000,00 kn za vrijeme dok je vrijednost predmeta spora iznosila 5.758,05 EUR-a ili 42.949,40 kn, podneskom od 12.10.2021. tužitelj povećava tužbeni zahtjev i opravdani trošak po OT za sastav tog podneska kao i za pristup na ročište od 3.2.2022. iznosi po 5.000,00 kn.

Dodatno, opravdane troškovi tužitelja predstavlja i trošak pristupa na ročište 26.3.2019. i sastav dva ostala podneska od 2.10.2019. i 11.9.2020. po 250,00 kn. Troškovi zastupanja uvećani su pa PDV 4.187,50 kn .

Dakle, sveukupni opravdani troškovi tužitelja iznosili bi 29.835,10 kn, a kada se na taj iznos primjeni postotak uspjeha u sporu od 79,76%, dolazimo do iznosa opravdanih troškova tužitelja od 23.796,47 kn.

Tužitelj je odbijen za više zatraženi trošak pristupa na ročište za objavu presude 2.500,00 kn uvećano za PDV 625,00 kn jer po OT taj trošak može iznositi samo do 500,0 kn, ali se ni taj trošak više ne dosuđuje nakon što su promijenjeni načini dostave i uručjenja presude čime je trošak pristupa na ročište za objavu presude postao suvišan. Također tužitelj je odbijen i za trošak predujma vještačenja u iznosu od 6.500,00 kn koji je tužitelju u međuvremenu vraćen. Konačno, odbitnim stavkama pridodana je i razlika od 6.038,63 kn dijela opravdanih troškova tužitelja koji nisu obuhvaćeni postotkom tužiteljeva uspjeha u sporu od 79,76%.

U Splitu, 18. ožujka 2022.g.

SUDAC:

Ivo Bakalić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 8 dana od dana primitka otppravka. Žalba se podnosi putem ovog suda za Visoki trgovački sud RH u Zagrebu.

DNA:

-Pun. tužitelja uz nalog za pristojbu presude 4.622,60 kn

-Pun. tuženiku

-u spis

Broj zapisa: **eb308-1251c**

Kontrolni broj: **0efba-b4ee1-e6a51**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVO BAKALIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.